

Avuçları Kanarken Şehrin Ve Şiirin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Ocak 2021

Gün saklı avuçlarında şehrin ve şehla bir özlem en çok da aşkı hissetmek layığıyla.

Diz(e)lerin dermanı kalmadı madem
Bir ferman mı yazılmalı
Sözde kalan gülücüğe eşlik eden?
Her kurak yalnızlığın tohumu iken
Sessizlik
Kuru gürültüde heba olur
Bu tevazu yüklü yürek
Sefası mı dünün yoksa bir özveri
Günden arda kalan ya şiir ya da hüznün.

Düş simsarları haybeden çaldı bu masalı
Mahlası ya aşk ya hüznü yazılmaya duran
Bir şiirden öte
Çöreklenen her hece bitiminde gecenin
Kalıpların söküldüğü
En çok da mutluluğun çürüğe çıktığı
Bir matem ki
Mabedin arka yüzü
Görünenden de fazla iken şairin yükü.

Resmi yoktu hayallerin
Rengi ne uçuk ne asık düşlerin
Recminde ömrün bir veda
Vasfında sevginin
Sonsuzluğa meyyal bir özlemde
Arda kalan
Kurusıki bir tebessüm
Avuçları kanarken şehrin ve şiirin
Yaslı bir hazan pekişen içimde
Devinen nice takoz gerçek
Belki de dilinde meleklerin
Hali hazırda ölümle dans eden
O fermandan

Yazılmaya dair neydi sahi dünden kalan?

Kallavi duygular
Yokuşa süren laneti iblisin
İyilik ve sevgi kimi zaman yok sayılan
Varlığın titrinde bitmeyen hezeyan
Beylik bir tabirle
Sözcükler yetmiyordu asla hüznü anlatmaya.

Renkler düşkün kollarında mevsimin
Özlemse tekelinde bilinmez
Neye delalet ki ve neye hasrettir
Şiirin gövdesinde devasa bir kovuk
İçine saklanan nazenin düşlerin
Serpildiği peşi sıra
Kayan yıldızın tozu dahi kalmadı gecenin sonunda.

Enkazı devralan sözcükler
Yalana ne hacet
Gerçekler değil miydi acı ile sükün eden?
Her ayraç bir yankı
Her aykırı sonsa bilinmeyen bir şarkı
Hele ki nakaratı ömrün
Güme giden hayallerden yana mıydı varlığı meleklerin?

Ne kısasa kısas yaşandı hayat
Ne yalan ne hezeyan saklıydı ardında
Bir kehanetten uyarlanmışçasına aşk
Şiirler kurtuluş muydu?
Yoksa yok yere içine düşülen bir tuzak?

Zaman yorgun, tanrısı yoktu kâfırlerin
Yoktan var eden Yaratan
Tok gözlü bir seyyahı elbet her inanan.
Şükre vesile bir tebessüm yüklenmişken evren
Aşk katk yapan her canlı
İçinde saklı kayıp ferman
Yazmaya durulan her şiir
Aslında göğe asılan

Bir gülücük gibi şakıyan
İçinde şairin bir bülbül gibi
Yoklukla sınıdığına binaen
Sabrını katk etti mi ezelden
Kurtuluşu nasıl da yakın.